

МЕТОДИКА
розрахунку вартості послуг, які можуть надаватися державними
спеціалізованими судово-медичними установами за плату від юридичних і
фізичних осіб

Загальна частина

1. Ця Методика визначає механізм формування вартості платних послуг, які державні спеціалізовані судово-медичні установи надають за плату від юридичних і фізичних осіб.

2. Ця Методика спрямована на забезпечення стандартизації та уніфікації підходів до обліку витрат у державних спеціалізованих судово-медичних установ у зв'язку з наданням платних послуг.

3. Вартість платних послуг визначається державними спеціалізованими судово-медичними установами окремо за кожним видом послуг згідно з Переліком платних послуг, які державні спеціалізовані судово-медичні установи надають за плату від юридичних і фізичних осіб, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від _____ № _____.

Розрахунок вартості платних послуг здійснюється уповноваженим працівником структурного підрозділу, відповідального за бухгалтерський облік та фінансову звітність (бухгалтером або економістом) судово-медичної установи відповідно до формули, передбаченої пунктом 7 Методики.

Керівник державної спеціалізованої судово-медичної установи є відповідальним за правильність формування вартості платних послуг та належну організацію доведення їх до замовників послуг.

4. У цій Методиці терміни вживаються в такому значенні:

прямі матеріальні витрати — витрати, що безпосередньо пов'язані з наданням конкретної платної послуги, включають витрати на придбання витратних матеріалів, реактивів, палива та інших матеріальних ресурсів, необхідних для виконання робіт (надання послуг), які є складовими цієї послуги;

прямі витрати на оплату праці — витрати на оплату праці працівників, безпосередньо залучених до надання платної послуги, у тому числі штатних працівників та консультантів, які залучаються до проведення комісійних і комплексних судово-медичних експертиз, що включають основну заробітну плату, обов'язкові надбавки і доплати, інші заохочувальні та компенсаційні виплати, та розраховуються пропорційно до фактично відпрацьованого часу в межах надання відповідної послуги;

інші прямі витрати – витрати, що безпосередньо пов'язані з виконанням платної послуги, але не належать до матеріальних витрат чи витрат на оплату праці, зокрема витрати на сплату єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, витрати на службові відрядження та транспортні витрати працівників, залучених до надання платної послуги;

непрямі витрати – витрати, що не можуть бути прямо віднесені до конкретного виду платної послуги, але забезпечують загальне функціонування державної спеціалізованої судово-медичної установи, зокрема адміністративні витрати, витрати на утримання приміщень (оренда, поточний ремонт, комунальні послуги), витрати на охорону, амортизацію обладнання, витрати на соціальні заходи та медичне страхування адміністративного і технічного персоналу. Розподіл непрямих витрат здійснюється пропорційно до часу, витраченого на надання конкретної платної послуги.

Формування вартості платних послуг

5. Формування вартості платних послуг здійснюється відповідно до економічно обґрунтованих планованих витрат державних спеціалізованих судово-медичних установ, визначених на підставі державних та галузевих нормативів витрат ресурсів, техніко-економічних розрахунків, кошторисів з урахуванням ставок податків і зборів, розміру заробітної плати працівників у запланованому періоді.

6. До вартості платних послуг включаються:

прямі матеріальні витрати;

прямі витрати на оплату праці;

інші прямі витрати;

непрямі витрати.

7. Вартість платної послуги розраховується за формулою:

$V_{\text{послуги}} = V_{\text{мв}} + V_{\text{оп}} + V_i + V_{\text{нп}}$, де:

$V_{\text{послуги}}$ – вартість платної послуги;

$V_{\text{мв}}$ – прямі матеріальні витрати;

$V_{\text{оп}}$ – прямі витрати на оплату праці;

V_i – інші прямі витрати;

$V_{\text{нп}}$ – непрямі витрати.

8. До складу прямих матеріальних витрат включається вартість основних та оборотних засобів, які безпосередньо використовуються під час надання платної послуги, а саме: придбання витратних матеріалів, реактивів, палива.

9. До складу прямих витрат на оплату праці включаються:

заробітна плата за встановленими посадовими окладами (тарифними ставками) або трудовими договорами штатних працівників, які залучаються до надання послуги, у тому числі за трудовими договорами;

надбавки та доплати обов'язкового характеру;

інші заохочувальні та компенсаційні виплати;

прямі витрати на оплату праці консультантів, залучених при проведенні комісійних та комплексних судово-медичних експертиз.

Прямі витрати на оплату праці мають бути розраховані пропорційно до обсягу часу, відпрацьованого працівниками під час надання послуги.

Розрахунок прямих витрат на оплату праці здійснюється окремо для кожної фізичної особи відповідно до середньомісячної заробітної плати.

10. До складу інших прямих витрат включаються витрати на оплату:

єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування працівників;

службових відряджень і транспортних витрат працівників, діяльність якого безпосередньо пов'язана з наданням платної послуги, тощо.

11. До складу непрямих витрат включаються всі інші витрати, які можуть бути пов'язані із забезпеченням функціонування державної спеціалізованої судово-медичної установи, а саме витрати на оплату:

адміністративних витрат, пов'язаних із забезпеченням функціонування державної спеціалізованої судово-медичної установи, що надає платні послуги;

оренди будівлі (приміщення) та витрат на поточний ремонт;

відрахувань на соціальні заходи та медичне страхування адміністративного та технічного персоналу;

послуг інших організацій, у тому числі послуг з охорони та пожежної охорони приміщень, у яких надаються платні послуги;

тепло-, водопостачання і водовідведення, електроенергії та інші утримання приміщень;

амортизація обладнання.

Непрямі витрати мають бути розраховані пропорційно до обсягу часу, відпрацьованого працівниками під час надання послуги.

Індивідуальний розрахунок вартості платної послуги

12. Вартість проведення судово-медичних експертиз (досліджень), передбачених пунктами 1 та 2 Переліку платних послуг, що надаються державними спеціалізованими судово-медичними установами за плату

юридичним і фізичним особам, визначається на підставі індивідуального розрахунку вартості платної послуги на письмовий запит замовника.

13. Запит складається у письмовій формі та має містити:

- 1) прізвище, власне ім'я, по батькові (за наявності), поштова адреса особи, яка звертається, номер засобу зв'язку, адреса електронної пошти, якщо такі є;
- 2) тип провадження;
- 3) процесуальний статус замовника;
- 4) опис об'єктів дослідження;
- 5) документи, які подаються для проведення судово-медичної експертизи (дослідження) та їх обсяг (за наявності);
- 6) перелік питань, що поставлені експертові;
- 7) місце проведення судово-медичної експертизи (дослідження);
- 8) інші відомості (за наявності).

14. Вартість розраховується відповідальною особою державної судово-медичної установи із застосуванням формули вартості платної послуги, наведеної у пункті 7 цієї Методики.

Результати розрахунку оформлюються згідно з додатком до цієї Методики. Картка індивідуального розрахунку вартості платної послуги підписується відповідальною особою, керівником установи та замовником.

За згодою замовника, складається рахунок на оплату послуги. Проведення судово-медичної експертизи (дослідження) розпочинаються лише після надходження коштів на рахунок установи (бюро) судово-медичної експертизи.

Облік та звітність

15. Відображення послуг на рахунках бухгалтерського обліку здійснюється згідно з Планом рахунків бухгалтерського обліку в державному секторі, затвердженого наказом Міністерства фінансів України від 31 грудня 2013 року № 1203 та Порядком застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку в державному секторі, затвердженого наказом Міністерства фінансів України від 29 грудня 2015 року № 1219.

16. Питання відображення наданих послуг у фінансовій звітності відбувається згідно з Національним положенням (Стандартом) бухгалтерського обліку в державному секторі 101 «Подання фінансової звітності», затвердженого наказом Міністерства фінансів України від 28 грудня 2009 року № 1541.
